

initiativ, der er taget. Det overholdes, og det friholder Folketingets medlemmer for at foretage overgreb på almindelige menneskers indkomster og mulighed for selv at disponere deres egen økonomi.

Jeg er også fantastisk glad for den skatteaftale, vi har indgået med Dansk Folkeparti, og som nu er udmøntet her i Folketinget. 750.000 af dem, der i dag betaler mellemskat, bliver overhovedet ikke berørt af mellemskatten i fremtiden. Så kan fru Line Barfod sige, at for almindelige mennesker er det kun 125 kr. om måneden. Jamen det vil sige, at 2,4 millioner andre altså ikke er almindelige, for det er nemlig dem, der får større skattelettelser.

Man skal også lige huske, at i den lave gruppe er der mange, der selv har valgt den lave indtægt, nemlig ved at være på deltid. Det er en meget stor gruppe, det er en meget stor gruppe, og der er også studerende i den gruppe. Men jeg vil blot sige, at der er 2,4 millioner danskere, som ikke er normale, og det svarer meget godt til det, fru Line Barfod siger om, at hun vil have, at folket skal bestemme. Jamen de må bare ikke få valgfrihed. Hvis et flertal i Folketinget mener, at der skal være en valgmulighed, så den enkelte selv kan få lov at vælge, er det ikke folkets vilje, men jeg mener, at det, at alle selv kan få lov at vælge, netop er folkets vilje.

Jeg forstår også, at det ikke er godt, at der er konkurrence om at tilbyde behandling til de folk, som har lidelser, der skal behandles, og som er visiteret til private sygehuse, selv om det ikke koster den enkelte én krone. Valget forudsætter, at der er en aftale med den offentlige sygesikring, og at der ikke må opkræves penge, men jeg kan forstå, at de, der får opereret en øjenlidelse eller får en ny hofte på et privat sygehus, ikke skulle have været behandlet. Jeg mener imidlertid, det er overordentlig glædeligt, at vi er i stand til at etablere et system, hvor der er blevet meget større bredde, og som har hjulpet folk af med deres lidelser.

Kl. 15.45

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Man kunne have lyst til at tage fat i en del af det, finansministeren sagde. Men vi har jo efterhånden haft en lang debat, så jeg vil kun beskæftige mig med nogle indledende bemærkninger af finansministeren.

For mig er det en overraskelse, at finansministeren nu meget firkantet meddeler, at den ud-

ligningsreform, som regeringen aftalte med kommunerne sidste år, men som ikke blev gennemført ved lov, efter finansministerens opfattelse ikke vil efterlade nogen bedre situation end den retstilstand, vi har i dag, når og hvis den gennemføres – for det sker vel på et tidspunkt. Det var overraskende.

Finansministeren henviser til, at de ændringer, der blev lavet i sin tid af indenrigsminister Birte Weiss, generelt gik ud over små kommuner. Det vil jeg afkræfte. Eksempelvis hører den lille kommune med 8.000 indbyggere, jeg selv bor i, til i den gruppe, der definerer sig som Det Skæve Danmark. Den har en af landets højeste skatteprocenter og er i øvrigt stadig noteret som sat under administration, men den vandt på den pågældende omlægning tilbage i Birte Weiss' tid.

Et af problemerne er, at med den måde, bloktilskuddene tildeles på, når man laver skattestop, bliver den statslige del af finansieringen stadig stigende. Det betyder, at kommuner med lave skattegrundlag år for år vil komme ud i stadig stigende vanskeligheder, og derfor er behovet til stede.

Finansministeren og jeg sad tæt ved hinanden, dengang vi overværede KL's delegeretmøde i 2002, hvor indenrigsministeren lagde meget stærkt og meget præcist ud. Det var ikke bare en lille reform som den, den tidligere regering havde planlagt, der skulle virkelig laves en egentlig reform. Alle lapperne, som indenrigsministeren kaldte dem, skulle fjernes nu, og tingene skulle bringes til at hænge sammen. Men jeg kan forstå, at også på det punkt er ambitionsniveauet blevet væsentlig lavere.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg skal da kvittere for, at finansministeren har bekræftet størrelsesordenen af råderummet og forbruget, men det vil vi dyrke lidt mere efter debatten.

Jeg bliver nødt til at sige til finansministeren, at man kan jo selvfølgelig filosofere over, hvorvidt råderummet har en bestemt størrelse eller en anden størrelse. Men i hvert fald må det være klart, at råderummet er afhængigt af bruttonationalproduktets udvikling og dermed også afhængigt af, hvilken arbejdsstyrke der er til rådighed. Her tænker jeg selvfølgelig på den nettoforøgelse af arbejdsstyrken, der ligger som en forudsætning for 2010.